

[Niels Andersen.]

sådan at der i hvert fald også lovgivningsmæssigt set ydes et gode til lejere. Man kan i det hele taget diskutere det spørgsmål, om lejeværdien af en bolig skal betragtes som indkomst. Ja, det skal den vel nok i samme omfang, som man skal kunne fradrage renter af gæld i indkomstopgørelsen, men der er i og for sig ikke nogen rimelighed i, at man, fordi man bygger et hus og eventuelt betaler det kontant, skal øge sin indkomst, skal betale skat af en vis procent af den værdi, der er placeret i huset. Man kunne med næsten lige så stor ret sige, at man skulle svare indkomsts-kat af værdien af andre forbrugsgoder, som man investerer penge i. Det skal man jo ikke i dag. Huset er altså sådan set dårligere stillet på mange områder end andre forbrugsgoder.

Vi kan fra venstres side ikke gå med til gennemførelsen af dette lovforslag. Vi er naturligvis villige til at se nærmere på det i et udvalg og prøve på at endevende de problemer, der er forbundet hermed, men vi er meget sympatisk indstillet over for den boligudvikling, særlig i parcelhusmæssig henseende, der har været her i landet, og vi ønsker en sådan udvikling fortsat.

Hølge von Rosen: Det foreliggende lovforslag må afvises af det radikale venstre som værende uforeneligt med boligforliget, og som finansministeren nævnte, vil det generelt forringe parcelhusejernes stilling. Bortset fra dette synes det rimeligt at pege på, at fjernelsen af fradragsret og af skattepligt for under- eller overskud inklusive egen beboelse ville føre til resultater, som det ville være svært at acceptere.

Lad mig nævne, at f. eks. en villaejer, der hidtil har haft et lån i villaen på $\frac{1}{2}$ mill. kr. og en renteutgift på 50.000 kr. i sit ejendomsdriftsregnskab, hvis han har økonomisk magt over tingene, som man siger, vil kunne indfri sine prioritetslån og derved forbedre sit ejendomsregnskab med 50.000 kr. om året. Det vil efter den fulde gennemførelse af hr. Ømanns reform føre til, at villaejeren på den ene side ikke får større skat på grund af, at hans ejendomsdriftsregnskab nu bliver 50.000 kr. bedre, og på den anden side vil spare 30.000 kr. om året i skat, hvis han har en marginalskat på 60.000 kr., og hvis han skaffer sig pengene til indfrielse af prioriteterne ved enten at realisere værdi-

papirer, som afkaster 10 pct. p.a., eller ved at optage lån til 10 pct. p.a., hvad han f. eks. kan gøre — vi forudsætter stadig, det er en, der har magt over tingene — ved at prioritere en udlejningsejendom, hvor han kan trække renten fra. Det er jo ikke et særlig tiltalende perspektiv, al den stund en sådan udvej i praksis ikke står åben for mindre-bemidlede. Betænkningen af 1965 om boligudgifter i skatte- og boligpolitisk belysning peger da også på vanskelighederne ved at hindre f. eks. erhvervsdrivende i at få fradrag for renter af gæld, som i formen er forretningsgæld, men i realiteten finansierer et forbrug som f. eks. et boligforbrug.

Skulle vi løse denne svaghed ved hr. Ømanns reform, måtte det ske over en langt mere gennemgribende reform af rentebeskatningsreglerne i almindelighed, formentlig sådan at rentefradrag i det hele kun godkendes, når renteutgiften har karakter af driftsomkostning. Det er en meget kompliceret affære. Professor Thøger Nielsen har skitse-mæssigt været inde på en løsning i et foredrag holdt i Skattevidenskabelig Forening. Det er aftrykt i tidsskriftet Revision & Regnskabsvæsen for november 1967.

Hvis man vil følge hr. Ømanns tankegang noget ad vejen, tror jeg personlig, at en isoleret fjernelse af fradragsretten for grundskatter var mere logisk. Fjernede man fradragsretten for skat på grunde benyttet til boliger, ville det dels så langt ligestille lejeren af en lejlighed med parcelhusejeren, dels, og det er vel det mest påtrængende, ligestille den parcelhusejer, hvis marginalskat er f. eks. 60 pct., med den parcelhusejer, som er folkepensionist, og hvis marginalskat er f. eks. det halve, og som derfor rammes dobbelt hårdt af grundskatterne. Det er nemlig parcelhusejerne indbyrdes, det er sværest at finde midler til at ligestille. Den tankegang, jeg nu var inde på, er den samme, som også hr. Grünbaum for lidt siden var inde på. Fjernelsen af skattefradragsretten ville også give kommunerne større frihed til at benytte grundskyld som indtægtskilde uden socialt uheldige konsekvenser, og den ville give staten og kommunerne chancen for at nedsætte udskrivningsprocenten, idet indkomsterne jo forhøjes ved fjernelsen af skattefradraget.

Disse bemærkninger om skattefradraget skal ikke tages som andet end mit personlige